

מינה

416.2

וודסוקדל סט' 37/ב
סי יבת ועדת הכספים
סיום ג' ז' בטבת ת"ש - 11:12:56
ביעה 09.00

חברי הועדה:

המזכיר:

- י. גורי - היו"ר
- י. גלסטן
- י. בדר
- י. דיין
- ס. חזני
- י. ספיר
- י. סוזמייב
- י. יורדר
- ז. צור
- י. קרגמן
- מ. הרצל
- י. מרתי

סוזמייב:

- ד. הורביץ - נגיד הבנק
- ג. בר-יוסף - מטעם בנק ישראל
- י. קרון - מטעם הרד הסטטיסטי
- י. הני - בר-יהודה

סדר-היום:

- א. הסדר הדין בחוק הרבית
- ב. הלכת טקירתו של הר הפניה על ועדת כל"ח.
- ג. הצעה לסדר-היום ל חבר הכנסת רוקח בענין חביעת הסמילה לתלום יכר דירה עבור ביה"מ על ידי הרירות הטקומיות.
- ד. צו פס קניה (פסור) (מס' 2).

הני ירתח את הייביה.

היו"ר י. גורי:

ז. סוזמייב:
בעקבות ידיעה שנחפרססה בעתונות על הגדלת ההקצבה לקופת תוליה, ברצוני לישאל את הר האוצר: האם בכונה ידיעה זו; והאם היא בכונה - טבלין ילקח הכסף הזה?

ס. חזני:
ברצוני לישאל את נגיד הבנק, האם ידוע לו שהבנקים הגדולים בולעים הגדלות פסרמי קוואפרטיבים, ואת כן - האם זה בהתאם לסדיניות בנק ישראל, האם דעתו נוחה מכן, ואת לאו - מה הוא חויב לעשות?

ג. הרבניץ:

על ענין זה לא חלה סמכות הבנק. ואם ייחולק
ל כל מיזוג, לבו אין כל סמכות להתערב בזה.
בכלל, בנק ישראל כמו יהיה נוסר על ניטרליות בנוגע למפלגה, מוכרח
ליחזר על ניטרליות בנוגע. צורת הסודות. יתי הצורות, הבנקים והמגודות
הקואופרטיביות, הן צורות לגיטימיות. במיזוג סידה הנחת מתגבר על הסביבה,
זה ענין אל סיחוק כוחות. הבנק מתנגד לכל הפליה, ואם קבלנו ירושה עוד
אל גי היות בנק ישראל כמה דברים שיוצרים הפליה לאובת המגודות הקואופרטיביות
הרי דעתנו אינה נוחה טכני. מכל מקום, בענין זה איננו יכולים להתערב.

ס. חזני:

האם תהי יכול להבטיח לא יחולק יבויים לדעה
ביחס להנחות יציתנו למגודות הקואופרטיביות?

ג. הרבניץ:

אינני יכול להבטיח זאת.

ס. חזני:

בני ספק להעמיד על סדר היום את שאלת המדיניות
הקואופרטיבית.

הינ"ר י. גורי:

ועתה ננו עובריה לחוק הרביית - סעיף 2.

ז. סוזאייב:

בישיבה הקודמת העלתי שאלה עקרונית ביחס
לחוק בכללו, והינ"ר הודיע, כי בישיבה זו
במשע תשובת הנגיד.

הינ"ר י. גורי:

לאחר שנסענו דברי נגיד הבנק לחוק זה, נחל
פר סוזאייב, היתכן הדבר, לאחר שנגיד
אמר שהוא מתנגד לחוק, ברור על החוק כחילו דבר זה אינו קיים? אני ממתי
הנגיד לא מסר יהיה מתנגד. אלא הוא אינו מתלהב בחוק. ואלה הם הדברים
האמיתיים בפרוטוקול.

ג. הרבניץ:

בעולם לא אמר י יבני מתנגד לחוק זה. ילו
המתנגדים, הייתי נוסר זאת. אמרתי אינני מתלהב
סחוק, כי י לי נקודת גדולה ביחס לייעילות הסדר הענין על ידי חוק,
אבל גם חובבני הדבר יכול להועיל בטידה מסוימת, נעשה את הבסיון.

ז. סוזאייב:

גולי אמר לדעת מה הם ספקות הנגיד?

ג. הרבניץ:

הבסיון לא אמר שזה האמצעי היעיל ביותר, אבל
במשה בכל זאת.

י. פורר:

בהזדמנות זו רציתי לומר, מה לדעת הנגיד
צריך להיות ועוד הרביית של בנקים גדולים?
לפי דעתי מידק הגדל בטעור הרביית בין בנק גדול וכנס קטן, כי י הגדל
ניכר בהוצאות. ובנק לטומי, למשל, גרסה לי איננו מוכרח להעלות את טעור
הרביית עד ל-12%.

י. פורר:

הספקות של נגיד הבנק ביחס לחוק זה מוכנים
לי. בני הבעתי ספקות אלה בזמנו, אבל בכנעתי
לשאב הרוח הכללי כמו נגיד הבנק, ובמיוחד לאור העובדה שסמורת של עטנו
לי נטיה לרביית מופרזת. זהו משה מולדי שקיור בסמורת. אבל בכל זאת
היה ראוי שהנגיד יגיד לבו, מה לדעתו תהיינה הנושאות הכלכליות לחוק זה.

ידוע לי בנוסף לנגיד הבנק איננו מתלהב בחוק זה,
גם היועץ הכלכלי של הממשלה ינו מת'אב סחוק. ולכן אני חושב שבמנינו
ייתי מסודרות: טכיון החוק הועבר לוועדה, יש ביכולתנו להוציא מהחוק
ידינו חוק טוב, ויש אפשרות שניה - לעבור על החוק סעיף-סעיף ולקבל אותו
גמי ימוגע על ידי האוצר.

ד. הורביץ:

לשאלתו של מר פורדר, יש לי מסקנות גדולות
עצריך ליצור במקרה זה שתי קטגוריות של
בנקים. כמובן, זה ענין של מסק. ה. בני הייתי קובע את יעור הרבית לפי
המוסד היעיל ביותר. כמס שבמסחר, בחקלאות ובתעשייה אנו דוחים את היטת
הכספים-מלוס ומסחרים עצריך לקבוע את הפחיר למי החוליה החלטה על
לפי החולה היעילה או הממוצעת, קל וחמר לגבי הבנקים.

עד כמה יידוע לי החלטתו של מר פורדר חזקה
ונחושה לקבוע את הרבית בסעור של 10 אחוז.

י. פורדר:

האם זוהי גם דעתך?

ד. הורביץ:

כן. בכלל הדבר הוא פלאכותי במקצת. אבל במסך
שיש בו הגבלות על אשראי, ומני בני רוצה
לשבור את הרבית על ידי הרחבת האשראי כי זה יגרום לאינפלציה, יש שאלה:
האם מידה ידועה של מלאכה יות מינה מוצקת. היות זה בני הטוח בזה, מין
לי דעה ברורה. אבל היות וכל הצבור הוא בדעה עצריך לעשות נסיון זה,
אני מקבל את דעו.

ז. סוזאניב:

האם הסדינות נחרות קיימת הגבלה על אחוז הרבית?

ד. הורביץ:

באנגליה - 60 אחוז, בשוויץ - 18 אחוז ובאמריקה
זה ענין ל הסדינות, ויש שורה של סדינות
בהן קיים חוק כזה, ויש שורה של סדינות בהן אינו קיים.

מבטם של הבנקים אינו גרוע. הם מותחים סני פים
לעירות; והמסכרות לבנקים הן יותר סדי גבוהות. בוכחתי בזה כאשר קבלתי
עובדים מבנקים אחרים. אבל אינני דבר על הוצאות הבנקים, כי מדבר
על הוצאות המסך, ואינני וכן להבטיג בבנקים את העקרונ שזנחנו בשטחים אחרים.

היו"ר י. גורני:

בני רוצה לקרוא את דברי נגיד הבנק שהפרוטוקול
וקריאה זו תוכיח מה שאמרתי, שהפרוטוקול מאשר
את הורסיה שלי. (קורא דברי הנגיד).

י. פורדר:

יש לי מסך רב אם 10 אחוז הוא האחוז המתאים.
אני נבד פיקציות. וכיום המצב הוא זה, שאפשר
להגיד בודאות שהמוסד הטוב ביותר, אם הוא רוצה למסן הוחיבויות של המוצר,
אינו יכול לקבל אשראי של 10 אחוז. בני בדעה שהמניסום צריך להיות 11 אחוז
וכאשר דברתי על הכל בין הבנקים הגדולים והקטנים, לא התכווני להגדיר
זאת בחוק אלא על ידי הסכם ג'נטלמני עם הבנקים הגדולים, שהם לא ידרשו
את המכסימום.

ד. הורביץ:

זה אינו נוגע לחוק. לאחר שהחוק יאושר ואגב
את הצו למסור הועדה, יהיה סקום להציע זאת.

ט. ריינו:

במוצאות הייצור קובעת הרבית במידה גדולה.
יש מסקים בהם יום עבודה משלם 5-6 לירות רבית.
והיות והמסך אינו פורע חובותיו, הרי הם גדלים. לדעתי אין מתרון למסך
הנתון במצב כזה. סעד יבני הבנקים בונים בניבים הפואריים, מוסיפים סביפים
ומסלמים משכורות גבוהות המתחרות במשכוחת של עובדי הסדינה ועובדי האסדרות.
האם במצב כזה נבום ובעלה אחוז הרבית? מה הפחד, האם יחסרו בנקים או פקידים
את לא בעלה את אחוז הרבית? לדעתי, צריך להפחית את אחוז הרבית, ומכל
סקום לא להעלותו. אילו היו הבנקים יומרים את העודפיה המצטברים ליום
רע, הייתי סבין זאת. אבל הם מוציאים את הכסף על בניבים ועל לוקטוס.
גם בנק החקלאות עושה זאת. מדוע אינכם מסקחים על כך?

אם נהריף את הטבע לגבי הבנקים, הקלינטורה
תפנה לשוק השחור, ואז המלווים ברבית בשוק השחור יובלטו בנושפי נסך
והללוים יירמזו, וזה לא - יפשו את הרגל.

לכן, דעתי היא, שצריך להיות חוק חסור
לגבי הרבית השחורה, וזה לא להקטין את הרבית הרגילה, הרי לפחות לא
להגדילה.

י. בדר:

חוק זה יביא לצמצום האשראי הפרטי, לרבית
יותר גבוהה, להמצאת צורות אשראי חדשות, בהן
הרבית תהיה סוטרית בדרכים שהחוק הזה לא יוכל למנוע אותם, בהסתרת
זהות המלווה ובכל מיני תופעות של השחור השחור - סחיטות, שבטיות,
דטרליזציה ועבירה על החוק. כן ברור שהחוק הזה מוכרח ליצור סלקטיביות
לטובת החזקים והמיוחסים, ויפגע באופן מיוחד בעולה החדש בתור לוה.
חוק זה לא יפגע בבנקים הגדולים, ולעומת זאת הוא יגזור דין מוות על
קופות המלווה והבנקים הקטנים. חוק זה יקשה על כל צורות האשראי והעסקות
הבנקאיות בסכומים קטנים. ברור שמבחינה הנהלתית הטפול בסכום של 100
אלף לירות אינו גדול מהטיפול במלוואה בסכום של 10 לירות. ברור אפוא
למה יביא החוק לגבי קופות מלווה הנוטלות הליוואות בסכום של 100 לירות
ולבנקים הנוטלים הליוואות בסכומים של מאות לירות. חוק זה יביא להמטן
הטבע בו בעלי הפקדונות אינם מקבלים רבית.

ד. הורביץ:

הרי אתה הצבעת בעד החוק

י. בדר:

אני מבין שיטבת שני סוגי הנמקות לתומכים
בחוק זה. הנמקה אחת שמעתי מפי טר דיין,
שהיא יותר נאיבית ממה שיכול היה להטעין האדם הנאיבי ביותר, כי
התוצאות הכלכליות תהיינה הפוכות מאלו שהוא ציין. יש גם הנמקה סוסרית
וזוהי הרגישות שלנו בגד הנסך. זוהי הנקודה שהספיעה עלי ועל חברי שלא
להתנגד לחוק זה, כי ישנם דברים שאי אפשר להסבירם היטב לצבור בטום ילמד
מן הנסיון.

ועתה העיר מספר הערות שאי אפשר להעירן

במסגרת הדיון בסעיפי החוק. קביעת הרבית מוכרחה להיות בידי יד אחת,
בין אם זה נעים ומתאים להשקפות התיאורטיות של הנגיד ובין אם לא, בכדי
להבטיח שיהיה דירוג מתאים.

א נני משוכנע אם האשראי של חברות הבטוח,

שאיננו אשראי בנקאי ולא אשראי פרטי קלאסי, מוכרח להנתן ברבית שווה
לרבית הפרטית המכסימלית.

אני מתנגד לערוך של רווח מופרז. אני בעד

עקרון של אי-ניצול.

ואשר להצמדה, אני יודע שועדת להמן הסליחה

על שנתים. אבל אני חושב שמטובן להעלות המלצות כאלה, שהן נכונות בתנאים
מסויימים, לדרגה של סעיף בחוק. אני חושב שבחוק אין צורך בזה.

ולסיכום - במצב הקיים בארץ, בו יש נטיה

לראות בכל הערה כלכלית נבונה כיסוי למישהו או משהו, כולנו סובלים
מאיסטביסיות מסויימת. לכן ממכנו בהעברת החוק לועדה ונמשיך לתמוך בחוק
אם צורתו תהיה מתאימה. אבל אין לי שום אשליות לגבי התוצאות של חוק זה.

אשר לענש הפרטי, בטום הבינו משטרים והדינות

שענין החוק הפלילי איננו ענין בין אדם לחברו, אלא בין אדם למדינה,
כל הענשים היו ענשים פרטיים. אולם אני חושב שבתנאים הסודרניים, זה לא
רק דבר יסן אלא גם מטובן ביותר, אל נגזים בזה. הענשים הקיימים בחוק זה
הם די חמורים - מאטר עד 7 שנים וקנס עד 10 אלפים לירות. אבל דבר מטובן
הוא להפוך את המלונן לשותף לקנס; מהן פרמיה מטוב זה הוא דבר מטובן מאד.

דבר זה אינו מוסיף לתוקף המוסרי של החוק בעיני הצבור.

היו"ר י. גורי:

אני רוצה לציין שהבירור מתנהל בסני פסיים; סצד אחד התעוררה שאלה כללית על ידי מר סוזאייב, ובמידה מסויימת חברים אחרים הלכו בעקבותיו; ומצד שני, אנו מנהלים דיון על סעיף 2. לכן אני מבקש את החברים להביע דעתם על סעיף 2 של החוק.

י. אפרתי:

אני מבין שאין ויכוח על עצם החוק, כי הוא עבר בקריאה ראשונה. אני טודה שאילו היה היצע גדול של כסף, לא היה בחוק זה. אבל היות והבנק אינו מתכוון להגדיל את הארואי, יש צורך בחוק זה.

אני חושב שהניסוח של סעיף 2 הוא בסדר. אבל נדמה לי שהחוק קובע כמה רבית ישלם הל זה לבנק, ואינו קובע כמה ישלם הבנק למלווה. ולדעתי, זה אינו בסדר. מצב הבנקים טוב, יש להם רווחים הם בונים בניני פ ר ומסלטים מסככרות טובות. מדוע לא ישלמו רבית למלווה?

אשר להצמדה כעבור שנתים, הרי זה דבר משובה הבנקים מקבלים מהלווה כסף ללא הצמדה. מדוע הם צריכים לקבל הצמדה בעד הלוואות שהם נותנים? זה יוצר מצב שבו הבנקים יתחילו לשלם מו"מ על הלוואות לשנתים עם הצמדה. אני חושב שההצמדה צריכה להיות כעבור חמש שנים. ולכן אני סבור שיש לבטל סעיף זה לגמרי, או להגבילו באופן רציני.

ז. צור:

אני חונך בהצעת חוק זו. רוב האשראי ניתן על ידי מערכת הבנקים, וחלק גדול מהבנקים הם בנקים צבוריים. ולכן אני חושב שיש אפשרות של פיקוח. עלינו לזכור כי הפיקוח שהוטל על שיווק תוצרת חקלאית הצליח. כ-70-80 אחוז של התוצרת שוקו בצורה רשמיים. על כן, אינני יודע מדוע צריך להטיל ספק באפשר הגסטמו וביצועו של חוק זה.

אולם נראה לי שרצוי שועדת הכספים תדון בצו לפני שהוא יוצא ולא לאחר מכן. בעצם התכן המעשי של החוק יתבטא בצו ולכולנו יש ענין לא במסגרת הכללית שנותנת טכנות להטיל רבית מכסימלית אלא בצו שיקבע את גובה הרבית. לכן אני מציע שבהסכמת מר האוצר ובגיד הבנק תתחיל הועדה לדון בו בצו.

שבית, אני מציע שהצו ינתן באסור הכנסת ולא רק באסור ועדת הכספים. אחוז הרבית הוא גורם קבוע בכלכלה ובמשק, ולכן מן הראוי שהחלטה כזאת תקבל אסורה של הכנסת.

היו"ר י. גורי:

זאת אומרת שאינך מציע תיקון לסעיף 2, אלא אתה מציע לשנותו טיסודו, ובמקום הנוסח המוצע, יבוא הנוסח: הכנסת תאסר מפעם לפעם לפי החוק - ולא לפי הצו - את סער הרבית. האם זוהי כוונתך?

ז. צור:

כן. יחד עם זאת אני סבור שצריך להשאיר סעיף 2 (ב).

מר קטרנו:

אני רוצה להביא לידיעת הועדה, כי חלוקי הדעה בין בגיד בנק ישראל והיועץ המשפטי ביחס לסעיף 2 חוטלו, והרי הנוסח המתוקן של הסעיף: (א) מר האוצר רשאי, לאחר התייעצות עם בגיד בנק ישראל ובאישור ועדת הכספים של הכנסת, לקבוע בצו - דרך כלל או לסוג של מלוות, את סער הרבית המכסימלית שמלווה רשאי לקבל מן המלווה, ואת התקופות לצבירת הרבית.

מד.

הוצעה לדון-הילדים את-החברים ודקו-הענין והליעם
הוא ללא ספק והרעיונות וההחלטות של-החברים-היו
היו-הנכונים והישרים.

היו"ר י. גורני:

רצוני להכניס את-החברי הוועדה לתלם הבירור.
בישיבה שהתקיימה בענין זה העליתי מחשבה
שצריך להכחין בין בני-דברים: בין התביעות של הרשויות המקומיות מפני
המטלה, והן רבות ושונות, לבין הגעיה שבנו דברים בה - בעיית הרכוש
המסוים - צריך לתת הכנסה. הרכוש הנטושה, בין אם הוא נמצא בתחומי
רשויות מקומיות וגם אם הוא משמש לצרכים החשובים ביותר, מפילו צרכי
בתי-הספר - הוא צריך לתת הכנסה מסוימת, כי יש חשבון לכך ופעם יצטרך
לשלם עבור רכוש זה. זה צורך שצריך לתת לרשויות המקומיות להשתמש
בכל רכוש שהוא, ולו גם רכוש המשמש בתי-ספר, חייבם אין כסף.

ההצעה למדר-היום דנה בשאלת בתי-ספר שהיו
נת רכוש של מטלה הונדט, ולכן בנו נתרכז עתה בנושא זה. לדעת
אין צורך לקיים יגדון מחזור שני של דיונים, ואנו נוכל לנסות לסכם
את הירור, לאחר תשובתו של שר הפנים.

שר הפנים - י. בר-יהודה:

הרשויות המקומיות דורשות, שכל מה שנמצא
עכשיו תחת הנהלתה של המדינה, ובכלל זה גם רכוש נטוש, יימסר להן.
כשם שנוכחים הלווייה בתחומי מסוימים לבנין בתי-ספר, כן אפשר גם
את הסכום הזה לתת בתחומי הלווייה לשנים רבות. מולט במקרה זה, ברמה
לי, שהרשויות המקומיות יעדיפו לשלם שכר-דירה.

לעומת זאת לונה הטצה לגבי הנקודה שעליה

העירו בהצעה לסדר-היום. הטענה היתה, שאנחנו בנתה מטלה הונדט
מבנים עבור בתי-ספר ומסרה אותם לרשויות המקומיות, ושיש להשאיר
טצה זה גם כיום, היינו - שהרשויות המקומיות לא תצטרכנה לשלם
עבור מבנים אלה שכר-דירה. ימנע מטלה הונדט בנתה רק חלק קטן
משהיה דרוש, אבל עומדה היא שהיה לא תכנה שכר-דירה עבור מבנים אלה.

בימים הקרובים מביא חוק לכנסת האומר,

שצריך להחזיר לרשויות המקומיות כל רכוש השייך בעצמם להן, אבל בתוך
חוק זה שהיה קיים בימי התורכים עד הבריטים החזיקו בו על-שם מישור
אחר. לדעתי, לא נחמת צורך ונכון להגיד דברים אלה לגבי בנינים
מסוג זה.

היו"ר י. גורני:

היום אין כבוד אשר הושב, שמבחינת בנין
תקציב על יסודות בריטים צריך להכניס שכר-
לתקציבו של כל בית-ספר?

שר הפנים י. בר-יהודה:

בתי-ספר אלה יש לרשום כרכוש שהועבר
לעיריה מפני שבזמנו הוא ניתן לה על-ידי מטלה הונדט, והעיריה
התיה חייבת לשלם בכל ההוצאות החזקה והחידוש של מבנים אלה, כשם
שהיה חייבת בזמן לגבי כל הגבינים.

הרצפאל:

מסתבר מידוע ששר הפנים תומך בהצעה להעביר
מבנים אלה מרשות המדינה לרשות העיריות.

היו"ר י. גורני:

התביעה היא למסרה להעביר את הרכוש לעיריה
אנו נסכם את הדיון בישיבה הקרובה.

א.ר.מ. 100 (1956) (מס. 2) חמ"ל 1 - 1956.

ט. בוס:
צו דוסה צדון ברווערעט מסנה על ועדת הכספים
לפני רצו להגדיל את תקופת הפטור לתושבים
חוזרים ט-5 ל-10 שנים, הוועדה לא הסכימה להצעה והמוצר הסכים
להפחית את התקופה ל-7 שנים, עכשיו רוצה המוצר להחזיר את המצב
לקדמותו.

היו"ר י. גורי:
כאשר הגיעה לנו"ל הידיעה על תוכן הצו
קמה צעקה, ורצו קבלנו שני סכתבים סדרגון
הסטודנטים ישראלים בלוס-אנג'לס ובניו-יורק, בני חייב להביד
עבודה וכליטה כיסחה זה פני למקרה סכתבים חלה בהם ניסר בין היתר:
.. פירושה לל תקנה זו פטורו כמסעו, כי התקנה כוסה על הסטודנט
הישראלי להצו, ורבו לישראל לשמע שנים עד אשר יזכה ליהנות מתוצרי
התקנה החדשה. בסכתב חייבי במסר: "בכל הנקודה הסדייגה בותנו
ביותר היי שחלק מהסטודנטים האלה יילצו, בעקבות תקנה זו, להפריך
את המטרה הריה עד לא עשנים, ידעי להנות מההקלות שבוטלו".

יש להם לסטודנטים כנראה דעה לא השונה ביותר
על רמת המשכלה ל חרי ועדת הכספים, הם הם כותבים בנוסח זה.
מה שחוררת השאלה: אם סדרגון על סטודנט עניי אשר קבל סטפנדיה
וגם העלים את החסר מעולתו - כיצד הוא יכול לשבת שם עוד שנתיים?
כאין היו לו המצעים גם לקיים את עצמו וגם לרכוש המצעים בסידה כזו
שחוטרה זו יכולה להגיע לגביה למכרטיס גבוהים ביותר? האם הוא בעל
המצעים - מדוע להקל עליו?

ח. גרינב:
יש גם סקרייביניים, ש דם עובד בזמן
הלימודים, חוסך סכום מסוים, דרכש כמה המצעים
ורוצה להגייט הרצה.

היו"ר י. גורי:
המצע רוצה כלל להסיף טוטר; היבני רוצה
כל מסול בכך הם האם חסך דרכש לו המצעים
והיבנו הרצה שיטילו עליו מס, מה עמבי טוען הוא בגד הארדנטנט
שלהם.

ז. סוזנייב:
בני סייגן לרוחו של היו"ר ולחמתו, אבל
צריך לזכור שכאשר מפרסמים צו חרי יש לו
תכלית וטרה מבחינה האינטרמטי של מעק הסדייבה.

עלינו להגייט בחשבון שיש סטודנטים שנישאו
כחו"ל ורף צולדו להם ילדים, והם צריכים לחזור הרצה להקים את ביתם
כאן. האם יודעים אתם כמה זה כרוך? הם מולי המסיקו לרכוש להם
כחו"ל המצעים שכולי כאן צריכים לנו כמותרות, אבל שם ב רצונה הוריות
דרכש אותם כל יפועל. אל לנו להכביד על יבנים חלה ולהקשות עליהם
את טובת הרצה.

כאשר דבר על תקנה זו יזמנו, הסתייגתי
לגבי סטודנטים ופרסחים אנוסים לנו"ל. הסתייגתי שאל לנו להכיר דוקא
על יבנים חלה.

אושבתי המוצר הולך ב רח בטובה כאשר הוא
גם להקל כהמצעות זו זה, אבל חוש בני שהייקרון הינו סטפיק. מעייף דאשרי
מכאין בין פטור ל"המצעי בית והמצעים האחרים לשימוש עצמי" לבין פטור
להפצי בית הכלל. בני סבור שהבחנה זו הינה במקומה, והם רוצים
לנו לתקן - אל לנו לעשות דק טחנית המלככה.
היבני יכול לקבל גם את המעייף השני והם להכביד
מה הבדל צדון זה בין עולה חדש לבין דם שטטיבה שוננה בסע לנו"ל
ורוצה לחזור כעבור 10 - 8 שנים?

היו"ר י. גורי:
בני נילץ להפסיק עמה את היציבה. אנו נקדיש
לנושא זה את מחצית השעה הראשונה של ישיבת סדר.